

El Monogràfic

Núm. 2

EXCARCERACIÓ

BOMBERS DE LA
GENERALITAT

La Cistella

ASSEMBLEA
BOMBERS

EQUIP VERETÀ

Pàg 4

EQUIP NOVELL

Pàg 8

ORGANITZADORS

Pàg 12

ASSESSORS (APRAT)

Pàg 16

TALLEM PEL DRET

Pàg 20

OLOT

Pàg 24

El monogràfic que teniu entre les mans era, potser, la publicació menys política que ens havíem plantejat fer l'equip de La Cisalla fins ara. El nostre objectiu era posar en valor el Concurs de Rescat en Accidents de Trànsit, reconèixer el compromís de molts bombers i bomberes amb la nostra professió: la voluntat de donar el millor servei possible, les ganes de ser els millors professionals possibles, malgrat la manca d'eines a molts parcs, malgrat les dificultats per disposar de cotxes, malgrat la manca d'una formació reglada.

Abans de publicar aquest monogràfic és impossible no pensar en en Joan Liébana. Fa pocs dies, alguns de nosaltres vam tenir l'oportunitat de conèixer una mica en Joan a través dels seus amics i de la seva família a Vallcarca. En Joan era un anarquista militant, dels que lluiten, dels que transformen, dels que ho fan tremolar tot per construir, a través de les esquerdes, un món nou. Moltes vegades, com a bombers, debatем què és el que falla al nostre cos: la manca de mitjans, la manca de motivació del personal, el fet de no prendre'ns prou seriosament aquesta professió... Esdeveniments com el del Concurs de Rescat en Accidents de Trànsit demostren la gran implicació de molts professionals del cos. No som nosaltres els que fallem, no és la falta de professionalitat. El que ens limita com a cos de bombers és la precarietat, la manca de formació, la falta de mitjans materials i personals. I tenim una responsabilitat en aquesta situació, òbviament. Tenim la responsabilitat d'exigir treballar en condicions de seguretat, tenim, també, l'obligació de garantir la nostra pròpia seguretat perquè ens hi va la vida.

Aquesta publicació és per a Joan Liébana, per a tots nosaltres. Per a seguir lluitant, o per a començar-ho a fer, amb alegria com estem segurs que ho hauria fet ell, però també sense vacil·lacions, com ens pertoca a tots nosaltres.

Benvinguts, benvingudes!

EQUIP VETERÀ

EQUIP EXCARCERACIÓ BOMBERS DE TERRASSA

Tot comença amb la necessitat de donar una bona resposta en accidents de trànsit. A Terrassa la C58 va ser un punt negre d'accidents a Catalunya.

No podem oblidar mai que en els accidents de trànsit els bombers portem eines molt contundents i que les víctimes, per molt diferents que siguin entre elles en aquell moment, tenen un mateix denominador comú, són vulnerables. Per tant, hem de compaginar la contundència d'aquestes eines amb la cura que es mereixen els ferits.

Es tracta doncs d'agafar les habilitats amb totes les eines possibles per poder fer un rescat d'una persona de l'interior del vehicle amb la millor qualitat possible. No només tècnicament, si no que també sanitària, ja que moltes vegades els

serveis mèdics, degut a les condicions hostils dels accidents, no poden entrar dins els vehicles i nosaltres hem d'assumir aquestes tasques.

Gràcies a un grup incansable de la Generalitat de Catalunya avui dia, en la majoria de parcs professionals, tenim unes eines excel·lents per afrontar un accident de trànsit amb qualitat, però fa 10 anys no era del tot així. A Terrassa volíem donar la mateixa resposta que a la resta de Catalunya però estàvem limitats pel tipus d'eines que teníem. És aquí quan neix aquell esperit de que tot és possible, només cal saber-ho fer, i la clau...treballar.

Els inicis van ser durs, nosaltres mateixos vam haver d'aconseguir taulons per fer falques de fusta, una empresa de tendals ens va donar roba que posteriorment vam cosir, un

company va fer una còpia dels puntals per estabilitzar, etc.

També va ser complicada la feina d'aconseguir cotxes, descontaminar-los, reciclar els residus generats, xafar-los, i reunir-nos fora de guàrdia per fer les pràctiques entre moltes altres coses. Hi ha hagut èpoques que ens ha costat més tirar del "carro", però l'obsessió que tenen els bombers de la Generalitat per millorar sempre ens ha donat la força per aconseguir-ho.

A partir del 2010 va aparèixer l'oportunitat d'assistir com a espectadors a campionats que feien companys nostres, com Sabadell, Granollers, Olot, Reus, Castellar, Lleida, Badalona, entre molts i molts d'altres. Tots aquests han estat el punt

de mira de l'equip de Terrassa. A cada campionat hi ha alguna cosa que hem après.

Aquesta obsessió per aprendre ens va permetre el 2011 arribar al campionat Nacional celebrat a Cullera on vam conèixer autèntics cracks de l'excarceració com l'equip de Gandia o Badajoz, i vam aprendre tècniques i maneres d'actuar que a dia d'avui s'han convertit en una manera habitual de fer en els accidents reals.

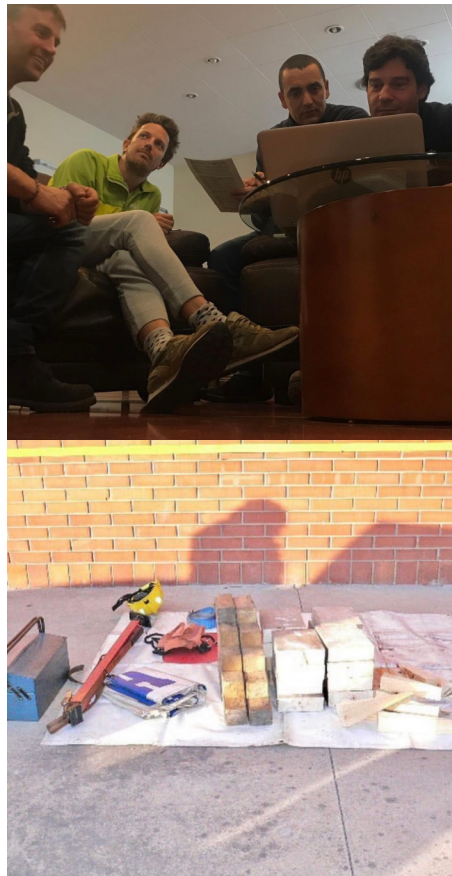
El temps va anar passant i ens vam adonar que la qualitat del servei que donàvem als accidents de trànsit era millor perquè nosaltres érem més eficients. Ens venen al cap molts serveis, però especialment en recordem un amb una víctima crítica,

en aquell accident vam fer un desmunt lateral amb una eina combinada (una maniobra gens fàcil) en qüestió de pocs minuts, va ser possible gràcies a les habilitats adquirides durant els entrenaments.

El 2011 vam tenir l'oportunitat d'anar a un campionat nacional a Irlanda com equip convidat. Allà vam veure una altra manera de fer. Equips molt més silenciosos, quasi bé no parlaven, eren equips que coneixien molt bé quines eren les seves tasques individuals. Vam descobrir la descargoladora, desmuntaven seients, treien portes amb un silenci increïble. A la trobada Nacional feta el 2013 a Montmeló, la vam introduir copiant els irlandesos, i vam guanyar el campionat. Avui dia, s'ha convertit en una de les millors eines per crear espai a l'interior dels vehicles.

Cal tenir present que els concursos de rescat són de caire totalment formatiu. Quan vas tres vegades a una trobada nacional l'equip ha de canviar el 50% dels seus integrants afavorint així la creació de nous equips i la implicació de més membres de bombers. Això vol dir que amb el currículum que té Terrassa que ha

participat a 8 "Encuentros Nacionales", hi han anat entre 10 i 15 bombers del parc. I no només això!! Com a molts altres equips, com per exemple La Colleta que va formar Ponent i La Colleta 2, els integrants que han passat per l'equip de Terrassa, després han format equips excel·lents, com Rubí o la Sud, de manera que la qualitat dels serveis que donem en accidents de trànsit ha

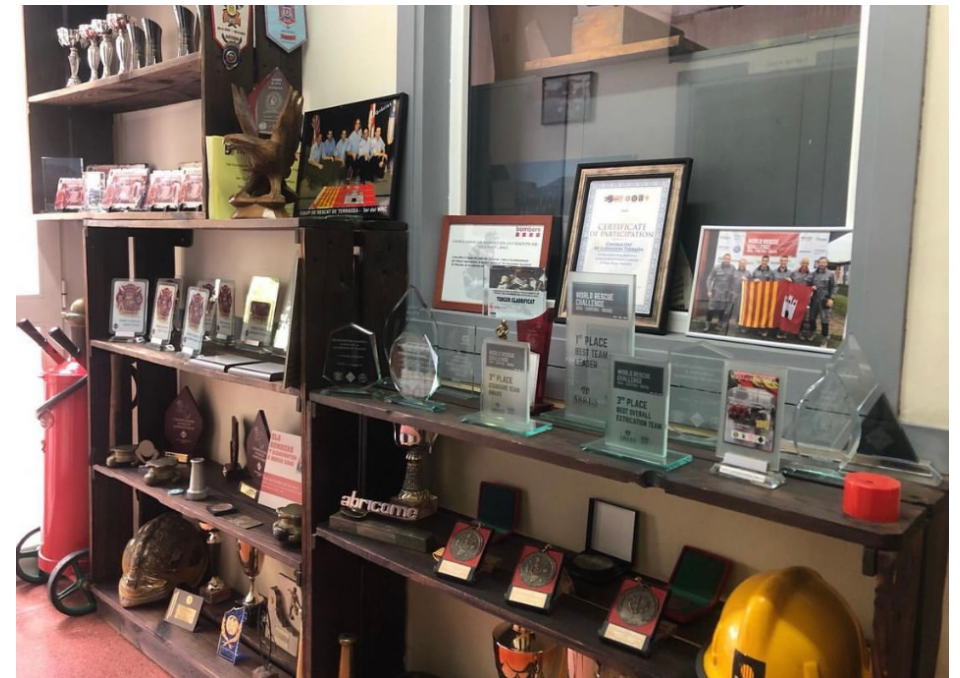
sortit molt beneficiada.

Cap el 2012 comencem a classificar-nos als campionats nacionals i mundials amb el que això implica. Moltes hores de preparació i entrenament i a més a més l'esforç de buscar patrocinadors per finançar on no arribaven els patrocinadors de la Generalitat.

Avui en dia, tot i els coneixements adquirits, ens hem d'actualitzar contínuament degut als canvis en les tecnologies dels vehicles tant de combustibles com d'estructures, les millores de les tècniques

d'excarceració i l'evolució de l'atenció sanitària.

Com bombers enamorats de la nostra feina, continuarem entrenant per millorar la nostra resposta, però com a equip de competició ens agradaria anar al nostre sisè mundial i guanyar.

EQUIP NOVELL

EQUIP AMPOSTA

Per començar, aprofitarem este privilegi d'escriure unes línies per agrair a la organització el que ha estat un luxe de concurs a pesar de l'escenari "covid", amb tota la currada a nivell logístic i de planificació, així com per tota la dedicació i temps que comporta. Qualitat i professionalitat que enorgulleixen com a col·lectiu.

El fet és que muntar un equip d'excarceració era un idea latent al parc d'Amposta des de l'última participació l'any 2012, però que es trobava encallada per diverses raons com podrien ser la manca de facilitats per disposar de material/eines per a les pràctiques, o dificultats a nivell de disponibilitat dels membres i demés. Però aquest any ja no ho podíem deixar passar, i a les ganes es van sumar dos fets que ens van donar

l'empenteta que necessitàvem. El primer, la possibilitat de disposar del BUL 21.48, donat de baixa pels voltants de principi de maig, pel que podíem aprofitar-lo per anar a fer pràctiques sense hipotecar al personal de torn. I per una altra banda, la incorporació de l'organitzador del concurs, Lluís Mendo, fent alguna guàrdia com a E00 al parc d'Amposta. Quin crack! Les seves ganes i passió inevitablement contagioses també van contribuir a donar aquest pas que tan se'ns resistia.

Ja inscrits, ens vam haver de coordinar amb Gandesa, l'altre equip de T.E., per compartir el material que disposàvem del 21.48. Així que, per disponibilitat dels integrants nosaltres faríem practiques els dimarts i dijous, i ells les farien els dissabtes. Teníem un mes per entrenar i sabíem que anàvem justos... només ens quedava exprimir els entrenaments al màxim!

Per sort, en aquest sentit vam poder beneficiar-nos de les instal·lacions de *Desguaces Malagón* per entrenar. Situat a tocar del parc, el seu "jefe" ens preparava cada dia un escenari "a la carta". Sempre amb bona cara i predisposició màxima. Bona gent "del terreno".

Els entrenos es van anar succeint fent malabars per coincidir tots els membres, i en un obrir i tancar d'ulls ja estàvem al concurs: Tot l'equip carregat a la furgona del servei i "pacamun!", com diem aquí baix. El cap de parc i l'incombustible caporal

del torn A, també ens van voler acompanyar.

Aquell mateix dia, una mescla de nervis i emocions ens feien l'espera massa llarga. Sempre havíem tingut clar que la nostra finalitat era la d'aprendre i buscar millorar operativament més que no pas entrenar pensant en "mode concurs", però teníem ganes de fer-ho bé i passar l'examen en nota.

A peu de camp, a pocs minuts d'actuar, ja ens avisaven que ens havia tocat un escenari "divertit"... i així vam poder-ho comprovar en sortir de la zona d'espera a la qual estàvem

EQUIP EXCARCERACIÓ 2021
A. Torres, F. Del Campo, G. Nocamora, M. Morales, R. Català i M. Aznar

sense possibilitat de veure res mentre els organitzadors ho disposaven tot. No va defraudar: A.T. entre dos vehicles, un d'ells amb bolcada total i amb víctima físic 1 al seu interior... disposat damunt de l'altre vehicle! Poc espai per accedir i poques opcions a l'hora de plantejar la maniobra. Quin subidón!!!

La maniobra va anar bé. Al principi nervis (fruit de la inexperiència de la majoria dels integrants i lo peculiar d'aquell tipus d'ambient amb formadors i càmeres d'streaming), però ben aviat tot això va quedar en un segon plano i vam capbussar-nos de ple en l'actuació.

Vam acabar-ne satisfets per la feina, pensant sobretot en si hagués estat un servei real. Però també contents per endur-nos un feedback i retorn d'experiències de part de professionals d'aquest nivell. Ens havíem apuntat per seguir millorant i qualsevol aportació era ben rebuda. Així per exemple, sabem que per a futures participacions hem de treballar aspectes de comunicació, d'ordre i algun que altre apunt tècnic, entre altres.

El fet de provar material tan nou i d'última generació també va ser tot un

regal afegit a l'experiència. Ojalá tenir-ho aviat al parc! (per somiar que no sigui).

Ja per acabar, destacar que arran del concurs i la creació d'estos dos nous equips a T.E., va néixer la idea de poder disposar d'un niu de material (eines) facilitat per la regió, juntament amb un calendari conjunt per a poder organitzar-nos entre nosaltres i dur a terme les practiques sense utilitzar les eines dels companys de guàrdia.

Conclusió? Brutal i addictiva experiència que sens dubte repetirem!

Salut companys!

ORGANITZADORS

Al mes de febrer la mascareta era obligatòria arreu, els negocis patien restriccions tant d'aforament com d'horaris, hi havia toc de queda, grups bombolla, distància de seguretat...i molta incertesa davant d'un panorama que canviava contínuament en funció de les dades sanitàries.

La situació era delicada, amb la corba de contagis enfilant-se i les UCIs al límit de la seva capacitat, la Covid-19 no afluixava.

APRAT ens va confirmar que enguany no hi hauria campionat d'Espanya i la World Rescue Organization semblava

que estava valorant fer el mateix. Ningú s'atrevia a organitzar un concurs en aquelles condicions.

Nosaltres també teníem aquest tema sobre la taula, la difícil decisió de tirar endavant amb el Concurs de Rescat o no.

Teníem als parcs molts bombers i bombers nous i el 2020 no s'havia pogut fer el concurs. Si una cosa teníem clara en Jaume Miró i jo era que no volíem normalitzar aquella situació, volíem que les noves promocions integrassin el costum d'entrenar i participar cada any al concurs. Haviem d'engegar màquines ja. Així que vam pensar:

«Doncs ho fem... i ja veurem!!!»

Em sembla que va ser Descartes que va dir que qualsevol problema complexe es pot dividir en parts simples, i així ho vam fer.

El primer objectiu era engrescar a la gent. Amb l'impacte psicològic de la pandèmia encara present i després de l'aturada de l'any anterior, necessitàvem transmetre il·lusió i optimisme per una "normalitat" que volíem sí o sí. Vam pensar en fer un vídeo per arribar tant a les noves incorporacions com als més veterans.

Vam parlar amb el Simon Saura i el

seu equip d'enregistrament d'imatges: l'enteniment va ser immediat i tot va fluir... la maquinària es va posar en marxa! No tinc paraules per agrair la seva actitud i empenta.

Haviem de fomentar la participació però també impedir al màxim el contacte entre els participants, necessitàvem un recinte on l'accés estigues controlat i uns horaris i una organització estricta en l'entrada i sortida dels equips: havia de ser a l'ISPC. Vam parlar amb la direcció i ens van donar llum verda.

Evidentment tampoc podia haver-hi públic, però no podíem renunciar a donar-li difusió al concurs, l'impacte a nivell formatiu havia d'arribar a tot el cos de bombers. Ho podíem

gravar...o retransmetre en streaming!

La retransmissió en directe era arriscada i no teníem experiència. Haviem de decidir el nivell de difusió que en volíem fer, s'havia de veure només als nostres parcs de bombers? A nivell estatal? A nivell mundial?

Tenim clar que el coneixement s'ha d'escampar, que és el millor regal que ens podem fer entre companys. Pensar que un bomber d'Argentina podria algun dia fer servir en un accident real una tècnica que hagués après d'una bombera de Girona ens esperonava... i aleshores?

«Doncs ho fem... i ja veurem!»

Vam enviar els links a tots els cossos de bombers que vam poder d'arreu del món i vam demanar que se'n fes la

màxima difusió.

Vam fer la convocatòria, passaven els dies i vam confirmar que la iniciativa havia estat un èxit, el número d'equips participants anava en augment...vint, trenta, quaranta-tres! Vam haver de reorganitzar-nos, afegir un altre dia, aconseguir més cotxes, més eines, més companys ajudant a l'organització...

Quaranta tres maniobres en quatre dies, sense cap retard superior al minut, més de 250 participants, dos centes persones de mitjana seguint en directe el concurs i més de 20.000 visualitzacions a finals de juny del 2021.

No es fàcil imaginar la feineda que comporta organitzar un concurs, de fet, havia competit durant més de deu anys sense adonar-me. Qualsevol incidència que puguis imaginar acaba

succeint, però si tens al teu equip professionals com els que jo tinc, cap problema és insalvable. La satisfacció de formar part d'un equip així, d'un projecte així és immensa.

Que serveixi aquest article com a un petit homenatge a aquestes persones excepcionals.

Salut i cisalla!

Lluís Mendo.

Sergent Responsable Salvament en accidents de trànsit

Divisió Operacions

Bombers Generalitat Catalunya

ASSESSORS - APRAT

The Dark Side

Quan vaig fer el pas de deixar de competir i fer-me assessor, em va cridar l'atenció que la primera frase dels instructors del curs d'assessors de l'APRAT, va ser: **"Bienvenidos al lado oscuro"**. No en vaig fer massa cas i, de fet, vaig interpretar-ho com una gracieta gremial per a crear cohesió en el nou grup d'assessors. Poc a poc vaig anar veient que la cosa no anava tan desencaminada. De fet, ràpidament vaig poder comprovar, quan actuava com a assessor estatal, que els assessors acabàvem sent

sempre els culpables de tot: que si "la meva maniobra era més difícil", que si "el meu cotxe és més dur o està més aixafat", que si "sempre ens toca el cotxe en bolcada total", que si "sempre poseu al meu equip a l'hora que fa més calor"... El cas és que, quan ja començava a creure que la frase en qüestió tenia el seu sentit, vaig fer la formació per a començar a assessorar a nivell mundial i, com no podia ser d'una altra manera, l'instructor en cap de la "World Rescue Organisation" ens va dir: **"Wellcome to the dark side"**. Allà

vaig veure clar que no hi havia marxa enrere...

Pot semblar que, els que ja fa molts anys que correm pel servei, sempre hem estat al càrrec de les coses. Molts dels bombers i comandaments que hi ha al servei ens han conegut ja com a referents en algun tema, com a formadors o com a responsables del que sigui. Però, òbviament, això no és així. Tot i que el pas del temps ens ho pugui arribar a fer oblidar, tots hem estat novells. De fet, jo vaig entrar a la casa amb 20 anys i una cara de passerell que fotia riure, i ara ja en fa 36, que han passat en un obrir i tancar d'ulls... Un dia, un bomber, en un concurs de rescat, em va fer la broma de dir-me si jo ja vaig néixer sergent, i puc entendre que ho pugui semblar, ja que molts ens heu conegut als més veterans fa relativament poc temps. Però, encara que ja faci molt de temps, també va haver-hi un dia en que vam començar.

I parlant d'inicis. Mai podré oblidar el moment en el que els companys de torn de Sabadell vam decidir apuntar-nos al 1r concurs intern de rescat. Va ser l'any 2005. "Què deu ser això?", pensàvem. De fet, aquesta activitat formativa, nascuda a Amèrica als anys 90 i reformulada pels anglesos per exportar-la a tot el món, feia encara els seus primers passos, i, tot i que es veia que la

cosa prometia, poc ens podíem imaginar com aniria el tema. Jo en aquell moment era sergent a Sabadell (a veure si serà veritat que ja vaig néixer sergent), i era el responsable de continguts formatius de rescat en accidents de l'Escola de bombers, pel que no em va costar gens pujar al carro. I he de dir que van ser uns anys inoblidables. Entre el 2005 i el 2008, any en el que vaig accedir a assessor, l'equip de Sabadell va posar els fonaments del que, finalment, hem arribat a construir entre tots els centenars de bombers que, al llarg dels anys, ens hem implicat en aquesta activitat. No cal dir noms, però fixeu-vos que en gairebé cadascun dels equips de la Generalitat que han assolit grans reptes, hi havia algú d'aquell primer equip de Sabadell. Gent enormement professional que, lluny d'estancar-se, van ser conscients que calia escampar la taca d'oli.

El meu pas a assessor va gairebé coincidir en el temps amb l'oferta que vaig rebre de la DG per crear una

mena d'unitat d'accidents de trànsit, depenent de la Divisió d'Operacions. Sempre he tingut clar que si el servei va veure que calia treballar a fons el tema, va ser perquè la participació de l'equip de Sabadell a tots els nivells de la competició (intern, estatal i mundial) i especialment l'èxit assolit al concurs mundial del 2007, van despertar la curiositat i la capacitat d'escolta dels nostres polítics. El cas és que, des d'aquesta posició, i amb l'ajut, suport, col·laboració i màxima implicació d'en Jaume Miró, vam revolucionar la manera de treballar en els accidents de trànsit a casa nostra. Cal dir que aquesta tasca hagués estat impossible sense l'ajut d'un grapat de bojos per la cisalla repartits per tot el territori català i que, avui dia, formen part, majoritàriament, del grup de formadors de rescat en accidents.

Molts cops és imprescindible que passi el temps per poder veure les

coses amb la perspectiva suficient. Avui dia podem afirmar, sense cap mena de dubte, que els concursos de rescat van ser el detonant de tota aquesta revolució. Aquesta sofisticada eina formativa, capaç de motivar fins a l'extrem i creada amb la intenció de cercar l'excel·lència en el rescat, ha estat, és, i probablement seguirà sent, el pal de paller de la formació en aquest àmbit. Gràcies als concursos hem descobert la importància d'accions tan elementals com l'abordatge, l'estabilització, l'organització del comandament, els plans d'acció... I què dir de les eines que hem conegut gràcies als concursos: la serra de sabre, els puntals, les proteccions...

A nivell personal, se'm fa difícil resumir tot el que dec als concursos de rescat. Gràcies a ells he pogut especialitzar-me en una de les vessants de la feina dels bombers en

que més directament podem dir allò de "hem salvat una vida". Però he rebut molt més. Degut al meu treball com assessor internacional he pogut viatjar per tot el món promovent aquesta excel·lent eina formativa i coneixent bombers d'arreu, amb els que és difícil descriure els vincles que s'han creat mercès a l'obsessió compartida de remar tots junts en la direcció de la millora tècnica en el rescat viari.

excel·lentment dissenyat pels actuals responsables d'accidents de la DO per evitar possibles contagis, hem tirat endavant un concurs històric. Com us deia al briefing del concurs, **"los catalanes hacen cosas..."**

*Roger Llinàs
Oficial del Cos de Bombers de la
Generalitat de Catalunya*

I ja vaig acabant. Aquest darrer concurs intern post pandèmia, ha deixat ben clar que els bombers de la Generalitat no ens cansarem mai de millorar. Assolir un concurs amb 43 equips i que a més sigui, si no anem errats, l'únic concurs organitzat al món el 2021, té molt de mèrit. Totes les altres organitzacions han decidit ser prudents i deixar-ho per l'any que ve. Però nosaltres no hem pogut esperar, i amb el format

TALLEM PEL DRET

Per què crear un equip només de dones? La voluntat primera era, i segueix sent, treballar amb altres dones bombers. Són molt poques les vegades que coincidim, tant en un parc com en un servei, i vam tenir la necessitat de crear un espai on trobar-nos, i així compartir experiències, situacions i aprenentatges. Construir un equip on poder debatre punts de vista, necessitats i inquietuds des d'una òptica diferent. Un enfocament femení i feminista. I encara que siguem conscients que no cal ser dona per tenir aquesta visió, volíem que fos des de la nostra perspectiva, a través de la nostra mirada. Compartint situacions viscudes dins d'un col·lectiu que és a anys llum de normalitzar la presència de la dona al cos: la manca d'espais per a dones als parcs, una regulació poc desenvolupada i poc ajustada a les necessitats de la dona embarassada, els casos de masclisme de baixa intensitat, cada cop menys presents, però persistents als parcs, en són

alguns exemples.

Poques vegades ens han preguntat què ens ha impulsat a crear aquest equip. És més fàcil treure una conclusió analitzant els fets des d'un punt de vista personal que no pas intentar conèixer les persones i les seves inquietuds.

Les pretensions d'aquest equip, de Tallem pel dret, són ben humils: volem aprendre, i durant aquest viatge també volem aportar el nostre granet de sorra per millorar el cos, per enriquir-lo.

Tenim un denominador comú amb la resta d'equips d'excavació: els nervis abans de sortir, les quilòmetres per a poder entrenar, la voluntat de ser unes bones professionals i, també, la confiança absoluta en les companyes. Tenim més elements en comú amb els altres equips que diferències, i ho hem pogut comprovar entrenant amb els companys de Torroella, Rubí, Girona, Palafrugell, Granollers, Tarragona, Terrassa o Mataró.

Abans d'acabar ens agradaria ser transparents i expressar-vos els pensaments que teníem durant els moments previs al concurs. Una manera sincera de mostrar-vos qui som. Una forma de conèixer-nos més enllà del fet de ser dones en un món masculinitzat. Som companyes, orgulloses d'aquest col·lectiu, i nosaltres també volem aportar més valor, començant per vèncer les nostres pròpies pors.

Tècnica:

«Estem a punt de sortir, repasso mentalment tot allò que haig de fer: agafar falques, cunyes i començar a fer l'estabilització primària; no m'haig d'oblidar de respondre rebut cada cop que em donin instruccions...

De manera natural ens agafem totes de les mans, fem una rotllana i tanquem els ulls (una mica hippie tot plegat, això també ho penso). Suposo que durant aquests moments cadascuna de nosaltres es perd una mica en els seus propis pensaments. A mi em sorprèn la presència de càmeres, que un equip d'excavació femení generi tanta expectació, a vegades en positiu, a vegades en negatiu, suposo que falta temps encara per arribar aquell punt en què veure una dona bombera no sigui una estranyesa...»

Esquirol:

«Emoció, més que nervis. Entrar a bombers és una cosa que m'ha costat molt esforç, i poder participar en aquest concurs i el sentiment de pertinença a aquest equip, per a mi és un regal, un premi a tot aquell esforç que mai oblidaré.

Però, ara toca pensar en el concurs. Millor no memoritzar cap seqüència, quan ho intento és pitjor, els nervis em juguen una mala jugada. Millor deixar fluir, confiant en mi. Amb l'equip no em cal, ja hi confio plenament. Sigui quina sigui la maniobra ho donaré tot per ajudar-les i així segur que sortirà bé.»

Sanitària:

“Tinc gravats aquells crits d'ànims d'ahir sortint del parc. Quins companys que tinc! Et posen molt a dalt.

Avui quan he arribat a l'ISPC i he vist les meves companyes d'equip m'he posat molt contenta. Sempre que les veig em provoquen aquesta sensació. Estic nerviosa, però és un estat d'ànim que m'ajuda en moments d'estrès o pressió, ho necessito per estar ben concentrada.

Ens equipem, fem una posada en comú i faig un repàs mental del meu rol. Elles no em preocupen, són unes màquines i espero estar a l'altura. Ens agafem les mans i meditem totes juntes; moments brutals abans de començar.

Ara sí que estem llestes i ja tinc ganes de més amb elles!”

Comandament:

“El dia abans del concurs em vaig enfonsar. Crec que tenia un d'aquells dies que les hormones no t'ajuden. Així que després de sortir de l'últim entrenament del parc de Torroella vaig anar a veure la meva germana, tal com faig sempre quan tinc una prova important. Em va donar consells d'aquells infal·libles que no fallen mai i que m'empoderen moltíssim. Vaig decidir que no miraria cap vídeo més ni estudiaria cap més maniobra, perquè com diu en Dani, el dia del concurs toca anar a jugar.

No ho vaig poder complir del tot, tanmateix vaig aconseguir tancar l'ordinador a les 7 de la tarda.

Se'm deu notar tres hores lluny que estic nerviosa. Totes ho estem. I si no ens ho hem preparat suficient? No puc conduir a l'equip a cap decisió errònia. Fa tres anys en Roger ja em

va parar la maniobra... brrrr... No em pot tornar a passar. Aquest any NO! Va prou: hem de sortir a divertir-nos, és un joc, no has de demostrar res a ningú i ningú espera res de tu... Un últim repàs dels riscos que haig de cantar al 360, necessito urgentment respirar. Ens mirem, ens agafem les mans i de cop i volta marxen tots els pensaments. En aquest equip hi ha una energia especial, una màgia que m'empodera i que em fa marxar totes les pors.»

Totes: Tallem

Sanitària: Per què tallem?

Totes: Tallem pel dret

Sortim amb l'únic objectiu d'aprendre, divertir-nos i compartir. Com hem estat fent durant el darrer any i mig. Bons motius per crear aquest equip.

EQUIP OLOT

OLOT, UN EQUIP AMB 15 ANYS D'EXPERIÈNCIA

Equip, esforç, dedicació, compromís amb el ciutadà... són els valors que ens venen al cap quan parlem del concurs d'excarceració. També les moltes estones compartides primer amb companys, després amics.

La nostra trajectòria abasta 15 anys, des de l'inici dels concursos a Bombers de la Generalitat fins al 2019. Aquest ha estat el primer any que ens ho hem mirat des de la

distància. Al llarg d'aquests anys hi ha hagut de tot: moments d'alegria, de frustració, lesions, reconeixements, molt d'esforç i unes ganes enormes de demostrar que des del territori i amb pocs mitjans també es poden fer les coses bé.

No sempre ha estat com avui dia que a Internet hi tenim un munt de vídeos, taules de valoració, l'expertesa de molta gent de la casa... Hem hagut de picar molta pedra, anar a veure concursos a altres països, comprar material, demanar favors al centre de

desballestament, etc.

Els concursos d'excarceració són una eina formativa de primer ordre, et donen l'oportunitat de practicar molt i de deixar clar els rols que ha desenvolupar cadascú. En definitiva ens fa millors professionals, no hem d'oblidar que la nostra professió és un ofici, i que per exercir-lo amb excel·lència ens cal practicar molt, i amb les intervencions només, no n'hi ha prou.

Concursar, competir, perdre... Ajuda a millorar i molt. Dels debriefings posteriors en vam fer una bíblia, cada vegada cometiem un error nou, però almenys no repetíem els anteriors. Era l'aprenentatge a base de plantofades.

Aquest món ens ha permès conèixer un munt de bona gent, compromesa, excel·lents professionals dels quals aprens i et sents orgullós quan et consideren un igual. Ens enduem molts records de les estones de companyonia, de sortir a esbargir-nos i fer unes cerveses, de parlar i compartir aspectes que no són només tallar cotxes.

Hi ha hagut premis a nivell individual, a parts de l'equip, però ens ha mancat tancar-ho amb una participació a uns grans campionats. El nostre temps ja ha passat, comencem a tenir masses cascs que no són de color groc, i és el moment de deixar pas a noves generacions.

L'èxit d'enguany amb quaranta dos equips participants, tot i no classificar per a cap campionat, la visualització en streaming, l'empenta del nou equip responsable dels Accidents de Trànsit són una garantia de que el futur està assegurat. Estem orgullosos d'haver

aportat el nostre granet de sorra.

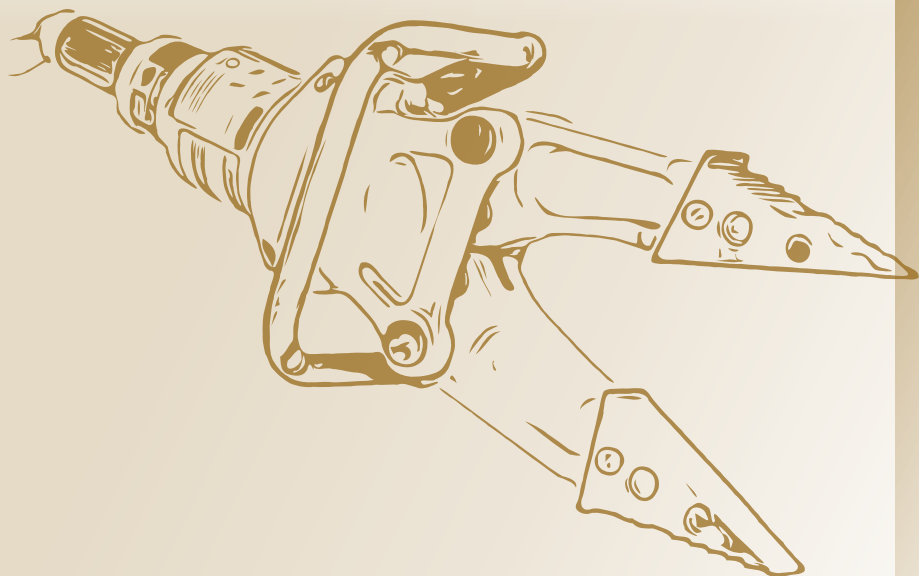
Pere Planagumà

Sergent Bombers Generalitat

Equip Excarceració d'Olot

assembleabombers

La Cisalla

cisallabombers@gmail.com